

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Saber v. Norvegia - 459/18

Hotărârea din 17.12.2020 [Secția a V-a]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea corespondenței

Cadru legal și garanții insuficiente pentru protecția datelor care fac obiectul privilegiului profesional legal la confiscarea de către poliție a unui *smart phone* și la citirea informațiilor copiate din acesta: *încălcare*

În fapt – Reclamantul era o posibilă victimă a unei presupuse infracțiuni. Ca parte a anchetei, poliția a confiscat *smart phone*-ul reclamantului și a copiat informațiile din acesta, pe care doreau să le studieze.

Telefonul conținea corespondența dintre reclamant și avocații săi, ea fiind protejată de privilegiul profesional legal (LPP) și, așadar, exclusă de la percheziționare, în baza dreptului național. Deși prevederile dreptului național privind percheziționarea și confiscarea erau aplicate prin analogie, exista un acord inițial că datele copiate trebuiau selectate de Tribunalul Municipal, iar toate datele LPP înlăturate, înainte ca poliția să le studieze pe restul. Totuși, într-o hotărâre ulterioară a Curții Supreme, care nu l-a vizat pe reclamant, s-a stabilit că erau aplicabile în schimb procedurile referitoare la supravegherea datelor.

În lumina acestei hotărâri, Tribunalul Municipal și-a abandonat procedura de filtrare și a trimis copia informațiilor înapoi la poliție, care le-a examinat.

În drept – Articolul 8:

Percheziționarea *smart phone*-ului reclamantului și/sau a copiei informațiilor din acestea a echivalat cu o ingerință în dreptul său la respectarea corespondenței. Mai mult, percheziția a fost efectuată, în privința reclamantului, în capacitatea sa de parte vătămată în ancheta pertinentă.

Odată ce ingerința avea o bază formală în drept, Curtea a trebuit să stabilească dacă legea era „compatibilă cu preeminența dreptului”; adică, dacă legea era suficient de previzibilă. Curtea a făcut trei observații în această privință:

1. Procedurilor referitoare la filtrarea LPP în cazuri ca acesta le lipseau de la bun-început o bază clară în Codul de procedură penală, fapt care le expunea unor asemenea dispute.

2. Forma actuală a procedurilor putea fi cu greu previzibilă pentru reclamant, având în vedere că acestea au fost reorganizate în mod efectiv ca urmare a pronunțării hotărârii Curții Supreme.

3. Mai important, după pronunțarea hotărârii Curții Supreme, nu au fost implementate garanții procedurale clare și precise pentru a se preveni compromiterea datelor LPP prin studierea informațiilor copiate din telefonul reclamantului. Curtea Supremă nu a oferit nicio instrucțiune despre cum trebuia poliția să efectueze sarcina filtrării LPP, în afară de a indica faptul că termenii de căutare trebuiau stabiliți după consultarea cu avocatul; chiar dacă plângerea formulată în privința LPP în acest caz era indiscutabil validă, copia informațiilor a fost întoarsă în mod efectiv poliției pentru examinare fără vreo schemă procedurală practică implementată în acest scop. Un raport al poliției descria radierea datelor în cazul reclamantului, însă nu descria vreo bază sau vreo formă clară de procedură.

Într-adevăr, existau garanții procedurale referitoare la percheziții și la confiscări în general; totuși, preocuparea Curții viza lipsa unui cadru stabilit de protecție a LPP în cazurile ca acesta. În decizia sa, Curtea Supremă a arătat că lipsesc prevederi corespunzătoare pentru situațiile în care datele LPP erau afectate ca urmare a încălcării datelor stocate digital și că ar fi firesc să se reglementeze chestiunea exactă care a apărut în acest caz pe calea prevederilor formale ale legii. Chestiunea care a apărut în acest caz nu s-a datorat constatărilor Curții Supreme, ci și-a avut mai curând sursa în lipsa reglementărilor corespunzătoare.

Curtea nu a avut nicio bază pentru a decide dacă LPP au fost compromise sau nu în cazul reclamantului. Nu a fost necesar nici să se analizeze dacă și în ce circumstanțe afirmațiile credibile referitoare la LPP în privința purtătorilor de date preciși presupuneau că aceștia trebuiau trimiși unui tribunal sau unei părți terțe independente față de poliție și de urmărirea penală, pentru a fi șterse orice date LPP înainte ca autoritățile să procedeze la percheziționarea purtătorilor de date. În schimb, lipsa previzibilității în acest caz, din cauza lipsei clarității în cadrul legal și din cauza lipsei garanțiilor procedurale care să se refere în mod concret la protecția LPP, nu a respectat exigențele care decurg din criteriul potrivit căruia ingerința trebuie să fie prevăzută de lege.

Concluzie: încălcare (șase voturi la unu).

Articolul 41: Constatarea unei încălcări reprezintă o satisfacție echitabilă suficientă.

(Vezi și *Laurent v. Franța*, [28798/13](#), 24 mai 2018, [Nota informativă 218](#))